

Arrest

nr. 316 332 van 13 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. VANDEWALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers A. en N., die verklaren van Palestijnse origine te zijn afkomstig uit Gaza en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 27 juli 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in hun verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van hun beschermingsverzoek.

5. Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 4 december 2019 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg hij er verblijfsdocumenten als statushouder (Eurodac Search Result en Eurodac Marked Hit; verklaringen DVZ, pt. 27; NPO A., p. 6-7, 8, 9). Verzoekster werd op 15 september 2022 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten (Eurodac Search Result en Eurodac Marked Hit; verklaringen DVZ, pt. 27; NPO N., p. 7, 9).

Er zijn geen ernstige indicaties dat verzoekers thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zouden hebben. Zij brengen geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen

verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit niets kan niet worden afgeleid dat verzoekers niet langer over internationale bescherming in Griekenland beschikken. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals in casu, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekers laten na dergelijk bewijs te leveren.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden kan worden aangenomen dat hun internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Griekenland en dat zij er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zouden kunnen genieten.

Waar verzoekers er op wijzen dat de geldigheid van verzoekers verblijfsvergunning intussen verstreken is en zij de problemen aankaarten die statushouders in of bij terugkeer naar Griekenland ondervinden om een verblijfsvergunning te vernieuwen, blijkt in casu het volgende.

Uit de door de partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Gezien verzoekster, de echtgenote van verzoeker, op 15 september 2022 de vluchtelingenstatus werd toegekend, beschikt zij heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning. De bijgebrachte landeninformatie bevestigt dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn ("Country Report Greece. Update 2022", AIDA/ECRE, 8 juni 2023, p. 222).

Verzoeker beschikt derhalve over ondersteuning van zijn echtgenote om om te gaan met de administratieve obstakels waarmee hij kan worden geconfronteerd.

De bewering dat zij hun Griekse verblijfsdocumenten hebben vernietigd (NPO A., p. 9; NPO N., p. 7), doet hier geen afbreuk aan. Gelet op het belang van voormelde verblijfsdocumenten is het vooreerst weinig aannemelijk dat verzoekers deze documenten zonder meer zouden hebben vernietigd en/of hiervan geen kopieën hebben genomen. Indien zij deze verblijfsdocumenten werkelijk zouden hebben vernietigd, tonen zij voorts niet aan dat zij er geen duplicaat van kunnen verkrijgen. Het komt aan verzoekers toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland genieten, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekers laten evenwel na dergelijk bewijs te leveren.

Verder liggen er in casu geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoekers een bijzondere kwetsbaarheid hebben en die ertoe kan leiden dat zij bij terugkeer naar Griekenland, om deze reden, worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

In de mate verzoekers voorhouden dat zij kampen met psychologische problemen, laten zij na deze te staven met medische attesten waardoor dit niet meer dan een blote bewering blijft. Los daarvan, tonen zij niet op een objectief verifieerbare wijze aan dat de psychologische problematiek waarmee zij zouden kampen, van dien aard is dat zij bij een terugkeer naar Griekenland niet in staat zouden zijn om zich staande te houden en zelfstandig de rechten waarover zij beschikken en die aan hun status verbonden zijn, uit te oefenen.

Ook blijkt uit het handelen van verzoeker een zekere mate van zelfredzaamheid en ondernemendheid. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat hij: in juli 2020 vanuit Griekenland via België naar Duitsland is gereisd; er een beschermingsverzoek heeft ingediend; in Duitsland in logistiek, magazijnen, hotels en restaurants heeft gewerkt; er op 15 juni 2021 vanop afstand is gehuwd met verzoekster; en op 12 september 2022 uit eigen initiatief vanuit Duitsland terug naar Griekenland is gereisd om bij zijn echtgenote in te trekken op het eiland Chios, dezelfde dag overigens nadat hij te horen kreeg dat zij er problemen kende met Afghaanse jongens (NPO A., p. 5, 9, 12; NPO N., p. 7-10). Zijn parcours geeft duidelijk aan dat hij de juiste wegen en kanalen

weet te bewandelen wanneer het gaat over verblijfsprocedures, of het zoeken naar huisvesting en werk aangezien hij in bepaalde periodes wel onderdak en werk wist te vinden. Tevens was hij in staat een netwerk uit te bouwen en kon hij ook hierop beroep doen toen hij in Griekenland huisvesting zocht om samen met zijn echtgenote te verblijven (NPO A., p. 12).

Verzoekster op haar beurt geeft eveneens blijk van een zekere zelfredzaamheid. Vooreerst heeft zij in Gaza hogere studies gedaan, is zij zelfstandig vanuit Gaza naar het buitenland gereisd, heeft zij kort na haar aankomst in Griekenland in een studio gewoond alvorens verzoeker haar heeft vervoegd, en heeft zij met behulp van een advocaat een rechtszaak aangespannen tegen de Afghanen die haar hadden aangevallen (NPO N., p. 4, 5, 6, 9-10).

6. De Raad wijst er voorts op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers hun verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan waren om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Verzoeker verliet Griekenland reeds vijf maanden nadat hij er zijn verblijfsvergunning kreeg (NPO, A., p. 7-8); verzoekster op haar beurt verliet Griekenland de dag nadat zij haar Grieks paspoort verkreeg (NPO N., p. 9). Verder blijkt uit hun verklaringen niet dat zij ernstige stappen ondernomen hebben om er werk te vinden. Zo komt verzoeker niet verder dan op louter algemene wijze te stellen dat er geen werk is in Griekenland (NPO A., p. 12).

Het feit dat er op een gegeven moment een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekers, die er internationale bescherming hebben verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekken. In casu blijkt niet dat verzoekers niet zelf op afdoende wijze kunnen instaan voor hun inkomen. Zoals hoger is gebleken tonen verzoekers, die geen blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid, niet aan dat zij de nodige zelfredzaamheid ontberen om in hun levensbehoeften te voorzien.

Verzoekers maken verder niet aannemelijk dat de omstandigheden waarin zij gedurende die korte periode zijn terecht gekomen, voldoen aan de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar de problemen die verzoekster gekend heeft met Afghanen, echter uit haar verklaringen blijkt dat zij toegang had en beroep kon doen op het Griekse rechtssysteem. Zij kon met behulp van een advocaat een rechtszaak aanspannen, die nog lopende is, en de Afghanen hebben een reisverbod gekregen tot de rechtbank een uitspraak heeft gedaan.

Verder beperken zij zich in hun verzoekschrift tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland kunnen worden geconfronteerd op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, racisme, tewerkstelling of integratie, maar halen geen persoonlijke soortgelijke ervaringen aan om deze te concretiseren. In tegendeel blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij wel degelijk toegang had tot en beroep kon doen op medische zorg toen hij daar nood aan had, zoals ook op pertinente wijze wordt vastgesteld in de bestreden beslissing. Ook verzoekster had toegang tot medische hulp. Zo verklaart zij dat zij een afspraak had gekregen voor medische hulp, maar dat zij niet op deze afspraak was ingegaan omdat zij twee maanden moest wachten en Griekenland intussen al had verlaten (NPO N., p. 10). Los van het feit dat de wachttijd van twee maanden een loutere bewering is, kan niet zonder meer worden gesteld dat zij geen toegang had tot gezondheidszorg. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt overigens niet dat hun mogelijkheden of beperkingen om in dit verband hun rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Griekse onderdanen geconfronteerd kunnen worden. De omstandigheid dat statushouders in Griekenland geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Verzoekers maken evenwel niet aannemelijk, noch ontwaart de Raad concrete elementen in hun dossier, dat zij beschikken over een bijzondere kwetsbaarheid die het hen zodanig moeilijk maken om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen, verbonden aan hun status toegekend in Griekenland, dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (supra).

Verzoekers tonen dan ook niet aan, gelet ook op de korte tijd die zij er nog verbleef na het verkrijgen van hun verblijfsdocumenten, dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn (geweest) om huisvesting, tewerkstelling of medische zorg te vinden in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien aan hen toe om de middelen die het recht en hun status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken. Zij tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoekers verzinken in algemeenheden en hebben nooit ernstige pogingen heeft gedaan in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen, temeer zij dan ook nog eens korte tijd na het bekomen van hun verblijfsdocumenten uit Griekenland zijn vertrokken, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden.

Hoewel de bronnen waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen getuigen van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijven verzoekers, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in hun geval aan te tonen dat hun levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. De loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden of dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over hun persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande overwegingen is de Raad van oordeel dat verzoekers niet aantonen dat zij na terugkeer naar Griekenland, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor hun mentale of fysieke gezondheid.

7. Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij geen bescherming tegen refoulement genieten in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat zij actueel niet langer internationale bescherming genieten in Griekenland. Op geen enkele wijze tonen zij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin tonen zij in concreto aan dat er in hun geval een reëel risico op refoulement bestaat.

8. Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen. Zij tonen niet aan dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

9. Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op hun specifieke omstandigheden verhinderen. Hun beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekers niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

10. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingen-wet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet leggen verzoekers op 16 september 2024 een aanvullende nota neer waarin zij een update geven over hun individuele situatie en ook landeninformatie aanhalen omtrent de algemene situatie voor statushouders in Griekenland. Verzoekers voegen hieraan de volgende stukken toe: geboorteakte zoon (stuk 1), bewijs Belgische nationaliteit zoon (stuk 2), medische stukken verzoekster (stuk 3), bewijs werk Duitsland verzoeker (stuk 4), foto's omstandigheden Griekenland (stuk 5).

5. Eveneens op 16 september 2024 legt de verwerende partij per aanvullende nota het geactualiseerde AIDA “Country Report: Greece. Update 2023”, gepubliceerd in juni 2024, via consulteerbare weblink, neer.

6. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 september 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers menen dat in deze beschikking onvoldoende rekening wordt gehouden met het gegeven dat zij in Griekenland weliswaar een beschermingsstatuut hadden maar hun verblijfsdocumenten voor dit land inmiddels zijn vervallen. Verder wijzen zij erop dat verzoeker Griekenland als eerste heeft verlaten om in Duitsland te gaan werken teneinde verzoekster, die was achtergebleven in Griekenland, financieel te kunnen steunen. Het is slechts dankzij de steun van haar echtgenoot dat verzoekster zich staande heeft kunnen houden in Griekenland, aangezien zij er verder op geen enkele vorm van bijstand was gerechtigd. Indien zij beiden moeten terugkeren naar Griekenland dreigen verzoekers daar terecht te komen in een toestand van verregaande deprivatie, aangezien verzoeker er niet meer zal kunnen fungeren als de “kostwinner” van hun gezin, waarbij er ook rekening mee moet worden gehouden dat het opnieuw in orde brengen van hun verblijfsdocumenten negen maanden tot een jaar in beslag zal nemen en zij in deze periode op zichzelf zullen aangewezen zijn. Verder heeft verzoekster een kwetsbaar profiel omdat zij lijdt aan medische problemen waarvoor zij in Griekenland niet de nodige zorg zal kunnen verkrijgen en is ook hun jonge kind, dat bovendien de Belgische nationaliteit heeft, bijzonder vatbaar voor ziektes. Met dit alles wordt onvoldoende rekening gehouden in de bestreden beslissingen en in de beschikking. Ter onderbouwing van hun standpunt verwijzen verzoekers specifiek naar de pagina's 1 t.e.m. 5 en 28 t.e.m. 30 van hun aanvullende nota. Tot slot wijzen zij op een algemene verharding van het klimaat en een toegenomen racisme t.a.v. asielzoekers in Griekenland en stellen zij besluitend te volharden in hun verzoekschrift en hun aanvullende nota.”

7. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van

een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

De Raad stipt hierbij verder aan dat, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de betrokken gastlidstaat, er evenmin kan worden uitgesloten dat de terugkeer van een statushouder met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening voor deze statushouder op zich reeds een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden en aldus moet worden onderzocht (zie naar analogie HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16).

8. In voormelde beschikking werd reeds uiteengezet dat op basis van de bijgebrachte informatie evenwel niet kan worden geconcludeerd dat in hoofde van elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland a priori een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest kan worden aangenomen. De informatie toont wel aan dat er sprake is van een zeer precarie situatie in Griekenland waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van verzoekers als personen die internationale bescherming hebben gekregen in geval van terugkeer naar Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, wat onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Deze analyse blijft ook na lezing van het geactualiseerde AIDA-rapport van juni 2024 gehandhaafd.

In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers hun verzoeken te beoordelen, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

8. Verzoekers geven in hun aanvullende nota van 16 september 2024 alsook ter zitting te kennen dat hun zoontje op 27 december 2023 in België is geboren en de Belgische nationaliteit heeft. Hij heeft derhalve geen beschermingsstatuut in Griekenland. Verder wijzen zij op de medische problemen van verzoekster. Ter staving hiervan leggen zij de geboorteakte van hun zoontje neer, mailverkeer ter bevestiging van diens Belgische nationaliteit en een medisch attest in verband met de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Rekening houdend met de door verzoekers aangebrachte nieuwe elementen, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek nodig van verzoekers' situatie als begunstigen van internationale bescherming in geval van terugkeer naar Griekenland aangewezen.

Er kan in dit verband tevens geen abstractie worden gemaakt van het feit dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning niet langer geldig is.

Gelet op het geheel van deze elementen, gelezen in samenhang met de voorlegde landeninformatie ((i) de zeer precaire situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland waardoor zij kunnen terechtkomen in moeilijke en schrijnende levensomstandigheden met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp; (ii) de vervallen verblijfsvergunning van verzoeker en de administratieve obstakels als de lange wachttijden waarmee hij geconfronteerd worden bij het verlengen ervan; (iii) een minderjarig kind geboren in België; (iv) de gezondheidsproblematiek van verzoekster), blijken er in hoofde van verzoekers concrete en ernstige elementen aanwezig die wijzen op een specifieke, verhoogde kwetsbaarheid.

Er kan in deze stand van zaken dan ook niet worden uitgesloten dat verzoekers, bij terugkeer naar Griekenland, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, kunnen terechtkomen in een toestand van achterstelling met negatieve gevolgen voor hun fysieke of psychische gezondheid en/of in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De situatie van verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

9. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt zoals geformuleerd in de beschikking van 10 juli 2024.

In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 juli 2023 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

